

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **L.spol. s r.o.**, se sídlem XX, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem ul. Masarykova č.31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 6652/11-1500-506118 ze dne 25. srpna 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 6652/11-1500-506118 ze dne 25. srpna 2011 s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství Ústí n/L svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 25.8.2011 zamítlo odvolání společnosti L., s.r.o. proti rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci čj. 163570/10/192913501460 ze dne 28.7.2010 a tato rozhodnutí potvrdil. Naposled zmíněným rozhodnutím zastavil podle § 27 odst. 1, písm. d) z.č. 337/1992 Sb. Finanční úřad v Liberci řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 jako podané po uplynutí zákonné lhůty, tj. až dne 26.5.2010, ačkoli mělo být účinně podáno do 31.12.2009.

Žalobce společnost L., s.r.o. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo jak napadené rozhodnutí tak i rozhodnutí finančního úřadu jemu bezprostředně předcházející zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně požaduje náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,-Kč, jak později doplňuje. Poté, co popisuje průběh daňového řízení, poukazuje na následující. V prvním bodě namítá, že není správný závěr žalovaného ani finančního úřadu, že prekluzivní lhůta skončila dnem 31.12.2009. Předně je nemyslitelné,

aby již do konce roku 2006 v daném případě mohl daňový subjekt znát veškerý souhrn příjmů a výdajů, když řada dokladů je doručována až po tomto datu. Dále připomíná, a vyplývá to z ust. § 47 z.č. 337/1992 Sb., že běh prekluzivní lhůty nemůže započít před podáním daňového přiznání, neboť se jedná o lhůtu k vyměření daně a daň nelze vyměřit, pokud nebylo podáno daňové přiznání a neuplynula lhůta k jeho podání. Správce daně nemůže před uplynutím lhůty vynucovat podání daňového přiznání a nemůže ani vyměřit daň pomůckou. Zákonem je daná lhůta a je na daňovém subjektu, kdy v rámci lhůty přiznání podá. Daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání (§ 40 odst. 1 a § 46 odst. 4, 7). Základ daně by mohl správce daně zjistit daňovou kontrolou, ale její zahájení před podáním daňového přiznání je nezákonným zásahem. Proto je zřejmé, že dodatečné daňové přiznání bylo možno podat do 31.12.2010. Ve druhém bodě namítá žalobce nesprávný výklad ust. § 38r, odst. 2) z.č.586/1992 Sb. a tvrdí, že jak ze systematiky jednotlivých ustanovení, zejména počínající označením „§ 38“, tak i z označení jednotlivých ustanovení vyplývá, že vázanost účinnosti tohoto ustanovení jen na příjemce investičních pobídek je výkladem nesprávným a účelovým, a to i s přihlédnutím k ust. § 387 a násl. obchodního zákona, který stanoví promlčecí dobu 4 roky. Svůj právní názor provází mnohými odkazy na různá ustanovení zákona o správě daní a poplatků. Ve třetím tematickém okruhu vytýká žalovanému, že neposoudil vydání dodatečného platebního výměru jako úkon správce daně, kterým je přerušen běh lhůty podle § 47 z.č.337/1992 Sb. a počala běžet lhůta nová. Vydáním platebního výměru byly splněny všechny zákonné podmínky, tj. úkon byl učiněn před uplynutím tříleté lhůty, úkon směřoval k dodatečnému stanovení daně a daňový subjekt byl o úkonu spraven. Interpretace ust. § 47 správcem daně a žalovaným je svévolná, neboť pokud zákon umožňuje více výkladů normy, pak je nutno uplatnit zásadu „in dubio pro libertate“.

Finanční ředitelství ve svém písemném vyjádření k podané žalobě trvá na správnosti napadeného rozhodnutí a podstatu svých závěrů, uvedených v napadeném rozhodnutí, opakuje. Navrhuje proto žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno Finančním ředitelstvím Ústí n/L, žalovaným je ale Odvolací finanční ředitelství, Brno, a to podle § 69 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) s přihlédnutím k § 5 a 7 z.č. 456/2011 Sb.

Soud podle § 75 s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů napadané výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně, a to je společné pro všechny tři žalobní okruhy, mezi účastníky řízení není spornou otázka zjištění skutkového stavu, ale jeho právního posouzení.

K prvé žalobní námitce soud zdůrazňuje, přes řadu různých odkazů na různá ustanovení z.č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP), jak je rozvedl žalobce poprvé až v podané žalobě (nikoli ale v odvolání), že postup žalobce jako daňového subjektu a správce daně byl výhradně vázán na ust. § 41 a § 47 ZSDP. Žalobce nezpochybňuje, že dne 26.5.2010 podal k příslušnému daňovému úřadu dodatečné daňové přiznání na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší na dani z příjmů právnických osob za rok 2006. Tento úkon je způsobem, zjevně vylučujícím více výkladů, upraven v ust. § 41 odst. 1, věta

třetí) ZSDP s tím, že dodatečné daňové přiznání lze podat za podmínek, uvedených v odstavci čtvrtém téhož zákonného ustanovení. Protože v dané právní věci nebyly dány zákonné důvody pro odlišné stanovení lhůt, správce daně zcela správně aplikoval ust. § 47 odst. 1) ZSDP. Jak již bylo uvedeno, předmětem řízení je zdaňovací období roku 2006, a proto „nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet, **po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období**, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.“ Protože se jedná o zdaňovací období roku 2006, pak v souladu s oběma naposled citovanými ustanoveními muselo být dodatečné daňové přiznání podáno nejpozději do 31.12.2009. Žalobce sice toto přiznání podal, ale až v roce 2010, tedy až po uplynutí tříleté lhůty, a proto správci daně nezbylo, než postupem podle § 27 odst. 1, písm. d) ZSDP daňové řízení zastavit, aniž se mohl zabývat jeho meritem. Jiná ustanovení z.č. 337/1992 Sb., která uplatnil žalobce, a jejichž aplikaci žalobce zjevně upřednostňuje před užitím § 41 a 47 ZSDP, jsou k řešení této otázky zcela nepřijatelná pro odlišnost předmětu úpravy, a to nemluvě již o jeho odkazu na z.č. 513/1991 Sb., neboť otázky prekluze, promlčení, lhůt a jejich běhu řeší daňové zákony vč. z.č. 337/1992 Sb. samy, ledaže by v zákonem vyjmenovaných případech přímo na užití jiné normy odkazovaly výslovně. Soud neshledal v postupu správce daně i finančního ředitelství vad, a to ani v aplikaci zákonné normy.

Druhý okruh žalobních námitek obsahuje žalobcovu polemiku ohledně nesprávné aplikace ust. § 38r, odst. 2) z.č. 586/1992 Sb.

V tomto bodě musí soud především poukázat na rozsudek zdejšího soudu čj. 59 Af 16/2011-24 ze dne 1. července 2011, vydaný ve věci dodatečného daňového přiznání společnosti L., s.r.o. za zdaňovací období roku 2006. Soud odůvodněnost této žalobcovy námítky ohledně právního posouzení věci již přezkoumal, podrobně v rozsudku rozvedl, z jakých skutkových a právních důvodů shledal postup správce daně i finančního ředitelství správným. Nyní podaná žaloba poukazuje obsahově na totéž, co již bylo vyřešeno citovaným rozsudkem, kterým byly vázány i daňové úřady podle § 78 odst. 5) s.ř.s. Soud proto nebude znovu zkoumat odůvodněnost žalobních námitek, které jsou jen opakováním námitek z předchozího soudního řízení, a které již tehdy neshledal důvodnými. Přezkoumal jen, zda došlo k takovým skutkovým změnám od doby vydání předchozího rozsudku, které by mohly mít reálně vliv na rozhodnutí o meritu věci. K takovým změnám zjevně nedošlo, nedeklaroval je ani sám žalobce, a proto se soud tímto žalobním bodem již nebude dále zabývat.

Jediným důvodem, proč zdejší soud výše citovaným rozsudkem zrušil rozhodnutí finančního ředitelství z 4.2.2011 bylo, že se žalovaný patřičně nevypořádal s tehdejší žalobní námitkou, že rozhodnutí o novém stanovení daňové povinnosti za rok 2006 je úkonem správce daně, kterým se podle § 47 odst. 2) ZSDP přerušil běh prekluzivní lhůty, a rozhodnutí o stanovení nové daňové povinnosti má význam pro běh nové tříleté lhůty, ve které by mohl žalobce podat účinně dodatečné daňové přiznání za rok 2006.

Jak soud zjistil z odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí z 25.8.2011, finanční ředitelství, vázano povinností podle již zmíněného ust. § 78 odst. 5) s.ř.s., soudem vytykanou vadu napravilo a dostatečně výstižně rozvedlo, z jakého právního důvodu nelze pokládat dodatečný platební výměr, kterým byla nově stanovena daň za rok 2006, za úkon přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2) ZSDP. Lze proto na obsah napadeného rozhodnutí

finančního ředitelství odkázat a zdůraznit jen následující. Tímto ustanovením je výslovně určeno, že se **musí jednat o úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení**. Jak již finanční ředitelství uvedlo v napadeném rozhodnutí, a soud na ně v podrobnostech plně odkazuje, a jak zcela jednoznačně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 20/2007-73 i čj. 2 Afs 52/2005-94, platební výměr je úkonem, který nesměřuje k vyměření daně, neboť tímto úkonem je daň přímo vyměřena. Takový závěr vyplývá nejen z gramatického výkladu citovaného ustanovení, ale i z výkladu teleologického, protože platební výměr je rozhodnutím konečným, a proto již není důvod k přerušování běhu prekluzivní lhůty. Finanční ředitelství proto nepochybil, pokud i tuto odvolatelem namítanou výtku, neakceptovalo.

Přezkoumáním věci neshledal soud vad, které by mohly mít reálně vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci, a proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal správní orgán, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. června 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu